

Hồi 21

Cổng lớn thật vĩ đại, cổng lớn được mở ra. Bước vào cổng chỉ có một người.

Lão Thực hòa thượng nói với Lục Tiểu Phụng:

- Người vào đi, trong sân có ba căn nhà, trong đó có ba người, bọn họ đều đang chờ người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ba người ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta có thể nói cho người biết tên hai người, một là Cung Cửu, một là người người suốt ngày tưởng nhớ, Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người kia sao không nói ra được ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chẳng vì sao cả, bởi vì không chừng người không gặp lại y bao giờ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đây còn phải xem mệnh vận của người ra sao, nếu người vào trong phòng có Sa Mạn, người còn thân thiết với cô ta được một lần trước khi chết. Nếu như người gặp Cung Cửu, xin lỗi quá, mời người nói hai chữ cho thế giới này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai chữ gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tái kiến.

Lục Tiểu Phụng bật cười hỏi:

- Nếu ta vào cái phòng của người người không chịu nói tên ra thì sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không chừng người sẽ chết không minh bạch, không chừng người sẽ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng rất phấn khởi hỏi:

- Ta còn được sung sướng sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nếu ngươi còn chưa bị chết đi, ta bảo đảm ngươi sẽ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng sực nghĩ đến một chuyện, chàng hỏi:

- Ta có thể đứng trước cửa mỗi căn nhà la lên một tiếng được không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ngươi chỉ cần la lên một tiếng, ngươi sẽ thấy một chuyện rất lý thú.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì lý thú ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi sẽ thấy có rất nhiều người tặng cho ngươi đồ vật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đồ vật gì ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Âm khí. âm khí thứ trí mệnh, ta bảo đảm nhất định là âm khí lấy được mạng của ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta vào phòng xong rồi ra sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi có thể nói chuyện, có thể cười, có thể làm chuyện gì cũng được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì ta có thể nói hai chữ với ngươi được không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được Lục Tiểu Phụng nói:

- Tái kiến.

oo Sao đêm còn đang lấp lánh trên bầu trời, nhưng cả một tòa nhà lớn lại tối tăm như mực.

Trừ cái bóng lò mờ của phòng xá, cây cối, những hòn núi giả ra, Lục Tiểu Phụng chẳng thể thấy gì khác.

Bất quá, chàng phát hiện ra được một điều... Ba gian nhà không phải cùng một khối liền nhau, có một cái chính giữa và hai cái hai bên.

Chàng chỉ có một chọn lựa, chàng đi thẳng về phía trước.

Bước chân chàng rất nhẹ, chàng tin rằng, người trong nhà không phát hiện ra mình, chàng đã đứng trước cửa.

Chàng không mở cửa ngay ra liền. Chàng đứng trước cửa khoảng chừng một thời gian bốn phần trụ hương, nhưng bên trong không có lấy một tiếng động.

Trong lòng chàng nổi lên một ý nghĩ... người trong phòng, nhất định không phải là Sa Mạn. Nếu là Sa Mạn, nàng phải đang phát ra tiếng ngủ say.

Đang lúc chàng muốn bỏ gian nhà này, trong đầu chàng bỗng có ý nghĩ, lỡ như Sa Mạn ngủ say quá thì sao ?

Vì vậy chàng lại đứng chờ thêm bốn phần trụ hương nữa.

Yên lặng. Vẫn là yên lặng trầm trầm, không có lấy một tiếng động. Không có tiếng chuột chạy, không có tiếng người ngáy, thậm chí ngay cả tiếng động người trở mình lại cũng không có.

Lục Tiểu Phụng quyết định mở cửa ra.

Cửa vừa mở, chàng bèn như một con cáo xông nhanh vào, vừa đứng lại, chàng đã phát hiện ra một chuyện:

cửa đã tự động đóng vào.

Vì vậy chàng vẫn chẳng thấy gì cả, nhưng chàng cảm giác được trong phòng còn có một người đàn ông khác. Sau đó chàng cảm thấy chướng phong như đao chặt lại trước ngực mình.

Người của Lục Tiểu Phụng bỗng giựt lùi lại tránh khỏi luồng chướng phong.

Nhưng chàng còn chưa đứng vững, chướng phong lại ào tới trước ngực, chàng không còn tránh né được gì nữa.

Lục Tiểu Phụng không hề chết một cách mờ ám như vậy.

Người cứu chàng không ai khác hơn là chính chàng, không phải nhờ vũ công của chàng, mà là sự linh mãnh sức phán đoán của chàng.

Bàn tay như đao ấy ở trước ngực của Lục Tiểu Phụng hai tắc bỗng ngừng lại, bởi vì Lục Tiểu Phụng nói ra ba chữ.

Ba chữ cứu mạng chàng. Ba chữ ấy là:

Hoa Mãn Lâu.

Trừ Hoa Mãn Lâu ra, còn ai trong bóng tối có thể "nhìn" trúng vào ngực của đối phương không hề sai chạy một ly ?

Vì vậy bàn tay đầy sát khí bỗng biến thành mềm mại, nắm lấy tay Lục Tiểu Phụng.

Hai bàn tay, hai bàn tay nắm chặt, biểu lộ tình bạn, một thứ gì quý giá nhất trên đời này.

- Sao ngươi lại ở đây ?

Đây là câu hỏi Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu đồng thời mở miệng hỏi.

Trong bóng tối, tuy Lục Tiểu Phụng không thấy biểu tình trên gương mặt của Hoa Mãn Lâu, nhưng chàng biết Hoa Mãn Lâu đang "nhìn chăm chăm" vào mình, sau đó, cả hai cùng cười lớn.

Hoa Mãn Lâu kéo tay Lục Tiểu Phụng lại bàn, nói:

- Mời ngồi.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống.

Hoa Mãn Lâu cũng ngồi xuống, y nói:

- Chỗ này của ta không có đèn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì mình nói chuyện trong bóng tối chứ sao.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Nói chuyện sao ta lại đây, hay nói chuyện ngươi lại đây trước ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói chuyện ngươi đi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Lão Thực hòa thượng đem ta lại đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao y đem ngươi lại đây ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta đang tra xét vụ người ẩn hình, mà tra hoài không được gì, lại lòi ra một chuyện khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người có biết hoàng kim hoàng thượng đang tuyển lựa ngự tiền thị vệ không ?

Lục Tiêu Phụng nói:

- Ta là người giang hồ, trước giờ không theo dõi những chuyện đó.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta cũng trước giờ không dính với những chuyện đó, nhưng ta nghe nói rằng, hoàng thượng đang tìm người.

- Tìm ta ?

Lục Tiêu Phụng kinh ngạc.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người kinh ngạc ? Lúc đó ta nghe nói, cũng ngỡ người ra, vì vậy ta mới phăng đàn manh mối từ đó đi ngược lại.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Kết quả rồi sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Kết quả là, tin tức ấy có thật.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng tìm ta làm ngự tiền thị vệ ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Bởi vì có người tiến cử người.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Ai tiến cử ta ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Thái tử Thái Bình vương.

Lục Tiêu Phụng há hốc mồm ra, sau đó mới hỏi:

- Thái tử Thái Bình vương ? Ta và y chẳng có liên quan họ hàng gì đến nhau, tại sao y tiến cử ta ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta không biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không những vậy, Thái tử Thái Bình vương cũng có liên lạc với người trong giang hồ, sao y còn không biết ta là thứ đã hạc nhân vận, đâu chịu đi làm nự tiền thì vệ làm gì ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ta cũng nghĩ không ra chuyện lắt léo trong đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có tiếp tục tra xét không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tra ra được gì không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không được gì cả, chỉ có một chuyện, có lần Lão Thực hòa thượng lại gặp thái tử Thái Bình vương.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi:

- Sao ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Vì vậy ta lại gặp Lão Thực hòa thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y bèn đem ngươi lại đây ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y nói gì với người ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Y muốn ta chờ ở đây, y nói không bao lâu nữa ta sẽ gặp ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ngươi phải tập kích ta ?

Hoa Mãn Lô nói:

- Mấy hôm nay, lúc nào cũng có người lại tập kích ta, ta không biết là ai, hỏi Lão Thực hòa thượng, Lão Thực hòa thượng nói cũng không biết, y chỉ nói ta phải đề phòng, tốt nhất là bắt sống gã tập kích, sẽ biết ngay chân tướng ra sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng người lại dùng sát thủ vào ta.

Hoa Mãn Lô nói:

- Thứ nhất, ta không biết là người, thứ hai, người này võ công cao vô cùng, không những vậy đến vào cái lúc người đến, ta trừ hạ sát thủ ra, không có bao nhiêu cơ hội, may mà người bỗng nhận được ra ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu không, Lục Tiểu Phụng mà người sẽ gặp, là Lục Tiểu Phụng đã chết queo.

Hoa Mãn Lô phì cười nói:

- Cái mạng của người trước giờ vốn vẫn lớn.

Lục Tiểu Phụng không trả lời, bởi chàng sực nghĩ đến một chuyện.

Ứng Nhãn Lão Thất trước khi chết có nói một chữ "thái".

Thái Bình vương thái tử ?

Ứng Nhãn Lão Thất muốn nói với chàng, không phải là Thái Bình vương thái tử sao ?

Không phải là bí mật của chuyện Thái Bình vương thái tử tiền cử chàng cho dương kim hoàng thượng sao ?

Hoa Mãn Lô cảm thấy được cái yên lặng của Lục Tiểu Phụng, y hỏi:

- Người đã nghĩ ra được chuyện gì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đang nghĩ tới một người.

Hoa Mãn Lô hỏi:

- Người nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đã chết.

Hoa Mãn Lô hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ứng Nhãn Lão Thất.

Hoa Mãn Lôu hỏi:

- Ứng Nhãn Lão Thất chết rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Hoa Mãn Lôu hỏi:

- Trước khi chết y nói gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một chữ, "thái".

Hoa Mãn Lôu hỏi:

- Thái ? Thái Bình vương thái tử ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng đang nghĩ vậy.

Hoa Mãn Lôu không nói, y đang trầm tư.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có biết Thái Bình vương thái tử không ?

Hoa Mãn Lôu nói:

- Không biết gì cả. Còn người ? Người đã gặp người này bao giờ chưa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chưa bao giờ gặp.

- Vậy thì kỳ thật. Tại sao y muốn tiến cử người ? Y có mục đích gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng ta phải đi tìm một người.

Hoa Mãn Lôu hỏi:

- Lão Thực hòa thượng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, câu hỏi này, y nhất định trả lời được.

Lục Tiểu Phụng sực nghĩ đến một người, vì vậy chàng nói tiếp:

- Không, mình đi tìm một người khác, còn tốt hơn nữa.

Hoa Mãn Lôu hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cung Cửu.

- Cung Cửu ? Người biết Cung Cửu ở đâu ?

- Ta đến đây, là do Lão Thực hòa thượng dẫn lại đây, y nói nơi đây có ba căn nhà, trong đó có một người là Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Hiện tại chúng ta đi tìm y thôi.

- Không cần.

Bên ngoài có một người trầm giọng nói.

Đèn. Đèn sáng trưng. Đèn nằm trong tay tám người đàn bà nhan sắc diễm lệ, đang chậm chậm từ bên ngoài bước vào.

Người nói là kẻ đi sau tám người đàn bà xinh đẹp đó. Lãnh đạm, tàn bạo, đặc ý là những nét biểu tình lộ trên gương mặt y.

Chính là Cung Cửu.

Hoa Mãn Lâu bỗng nói:

- Là người ?

Cung Cửu nói:

- Ta đây, rốt cuộc người đã nghe được bước chân của ta.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Người là Cung Cửu sao ? Mỗi đêm lại đánh lén ta chính là người ? Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta hy vọng người nuôi dưỡng thành tập quán muốn giết ta, sau đó ...
Cung Cửu đặc ý cười lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sau đó, người bị giết, là ta.

Cung Cửu nói:

- Đúng quá rồi.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Quả thật là diệu kế mượn đao giết người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chẳng qua hiện tại ta vẫn chưa có vận khí tốt tới như vậy.

Cung Cửu nói:

- Hạnh vận, đại khái là có hạn độ.

Lục Tiểu Phụng không nói gì. Lý do chàng không nói, không phải là chàng không có gì để nói, mà chàng cho là, Cung Cửu có tâm lý như vậy, đối với chàng là chuyện hay, bởi vì như vậy, Cung Cửu sẽ có cảm giác khinh thị chàng, mà khinh thị, thường thường sẽ làm người ta không để ý, không để ý, sẽ có thể dẫn đến thất bại.

Lục Tiểu Phụng hy vọng Cung Cửu càng khinh chàng chừng nào càng tốt chừng đó, thật tình chàng rất sợ vũ công của Cung Cửu, nếu Cung Cửu khinh chàng, không chừng chàng có thể tìm ra nhược điểm lúc y sơ suất, chàng may ra còn có cơ hội thủ thắng.

Nhưng Hoa Mãn Lâu nói, y đang hỏi.

Y hỏi:

- Người biết Thái Bình vương thái tử ?

Cung Cửu trả lời rất diệu, y nói:

- Ta biết Lão Thực hòa thượng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Lão Thực hòa thượng biết Thái Bình vương thái tử, người xem ta có biết không ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Không nhất định.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao không nhất định ?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Lục Tiểu Phụng biết Sa Mạn, nhưng đến bây giờ ta vẫn chưa gặp Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Nhất định người sẽ gặp cô ta.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chừng nào ?

Cung Cửu nói:

- Tới lúc đó.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ở đâu ?

Cung Cửu nói:

- Trên đường đi.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Trên đường ? Đường nào ?

Cung Cửu nói:

- Đường xuống suối vàng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Người muốn giết tất cả chúng ta ?

Cung Cửu nói:

- Không chừng.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Chúng ta có chọn lựa không ?

Cung Cửu nói:

- Chỉ có một người có.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

- Ai ?

Cung Cửu nói:

- Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu:

- Ta có thể chọn ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chọn gì ?

Cung Cửu nói:

- Làm người ẩn hình, hay làm quý.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta không làm người ẩn hình, thì sẽ làm quý ?

Cung Cửu nói:

- Ta dám bảo đảm, nhất định là vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người trước giờ vẫn tự tin như vậy sao ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng người lại để ta sây mất ở chỗ Tây Môn Xuy Tuyết ?

Cung Cửu cười nhạt nói:

- Hiện tại không phải người vẫn còn nằm trong tay ta sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là vì chính ta để cho mình cắn lưỡi câu thôi.

Cung Cửu hỏi:

- Trong tay ta mà không có Sa Mạn, người còn lại đây cắn câu sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người trăm phương nghìn kế dụ ta lại nơi này, chắc hẳn là vì chuyện gì ?

Cung Cửu hỏi:

- Không phải ta đã nói rồi sao ? Người muốn làm người ẩn hình, hay làm quý ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao nếu ta không làm người ẩn hình, ta phải làm quý ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì người sẽ phá hoại chuyện của ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người nào phá hoại chuyện của người, người đều giết họ ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu như ta đáp ứng người, ta không phá hoại chuyện của người sao ?

Cung Cửu nói:

- Ta vẫn còn phải giết người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta không tin người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao người không tin ta ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì người là Lục Tiểu Phụng, nếu người không can thiệp vào chuyện sẽ làm chấn động vũ lâm này, Lục Tiểu Phụng sẽ không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bật cười nói:

- Người thật là tri kỷ của ta.

Cung Cửu nói:

- Không phải ta, một người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão đầu ?

Cung Cửu nói:

- Không sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tất cả chuyện này đều là ý tứ của lão đầu ?

Cung Cửu nói:

- Chỉ có ông ta mới có thể nghĩ ra được một kế hoạch xảo diệu như vậy, cũng chỉ có người mới hoàn thành được kiệt tác của ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu như ta không đáp ứng, người giết ta đi, cái kiệt tác ấy không hoàn thành được ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Như vậy không phải tiếc lắm sao ?

Cung Cửu nói:

- Chuyện đáng tiếc. Vì vậy đến bây giờ chúng ta vẫn chưa giết người, chỉ vì hy vọng người sẽ đáp ứng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta được nhiều thứ lắm sao ?

Cung Cửu nói:

- Quá nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao người không nói ra vài thứ dụ ta thử.

Cung Cửu nói:

- Người được Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có thể thôi ?

Cung Cửu nói:

- Người được hưởng vinh hoa phú quý.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không ham vinh hoa phú quý.

Cung Cửu nói:

- Người có thể sống cả đời không phải lo lắng gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì làm xong chuyện này, người muốn gì, chỉ cần mở miệng là người sẽ được ngay.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì cũng được ?

Cung Cửu nói:

- Chỉ cần trên đời này có là được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì người cấp cho người, là hoàng thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đương kim hoàng thượng.

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng không hiểu, chàng hỏi:

- Không phải ?

Cung Cửu nói:

- Hoàng thượng dưới nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao lại hoàng thượng dưới nữa ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì đương kim hoàng thượng tới đó sẽ không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao không còn ?

Cung Cửu hững hờ nói:

- Chết rồi, dĩ nhiên sẽ không còn nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng tại sao lại chết đi ?

Cung Cửu nói:

- Ai cũng phải chết, tại sao hoàng thượng sẽ không chết được ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hoàng thượng dưới nữa, có phải là thái tử Thái Bình vương phủ không ?

Cung Cửu nói:

- Thảo nào lão đầu cứ tán tụng ngươi, ngươi quả thật thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thái Bình vương thái tử tiến cử ta, chính là cơ hội cho ta xuất hiện trước mặt hoàng thượng ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Các ngươi muốn ta làm người ẩn hình, chính là muốn ta đến lúc đó sẽ giết hoàng thượng ?

Cung Cửu nói:

- Không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sai rồi.

Cung Cửu nói:

- Sai rồi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão đầu sai rồi, ta cũng sai rồi, ta ngỡ lão đầu là tri kỷ của ta, nhưng lão ta không phải.

Cung Cửu nói:

- Tại sao không phải ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lão ta không thể hiểu được ta, chuyện này làm sao ta làm được ? Ta ngăn trở còn không muốn kịp, làm sao lại đi làm được ?

Cung Cửu nói:

- Lão đầu không nhất định là sai, nhưng người nhất định sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ? Ta sai chỗ nào ?

Cung Cửu nói:

- Người sơ sót một chuyện.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Cung Cửu nói:

- Tính con người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tính con người ?

Cung Cửu nói:

- Người quên đi cái tính tình của con người, có yêu, có sợ, có tham đồ hưởng lạc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta quên đi sao ?

Cung Cửu nói:

- Người quên đi, thành ra lão đầu nói chúng ta phải lúc nào cũng đề tỉnh người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các người đề tỉnh ta, chính là bắt cóc Sa Mạn ? Dùng cưỡng bách và dụ dỗ để cho ta đồng ý ?

Cung Cửu hỏi:

- Người không muốn Sa Mạn sao ? Người không muốn sống lâu dài với Sa Mạn sao ? Người không muốn sống một đời thần tiên không lo nghĩ gì với Sa Mạn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đó là chuyện ai ai cũng muốn, nhưng dùng máu tanh để được nó, ta tin là trên đời này ít ra có ba người nhất định không làm.

Cung Cửu hỏi:

- Ba người nào ?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào Hoa Mãn Lâu:

Cung Cửu hỏi:

- Còn ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết và ta.

Cung Cửu hỏi:

- Tốt lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt lắm, tốt lắm nghĩa là sao ?

Cung Cửu nói:

- Tốt lắm có nghĩa là, ta dẫn người lại đây, là một chuyện rất tốt cho chúng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng đối với kế hoạch của lão đầu, không phải là không tốt sao ?

Cung Cửu nói:

- Đây là chuyện đáng tiếc không làm sao hơn được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi người một vài câu được không ?

Cung Cửu nói:

- Dĩ nhiên là được, ta đối với những người sắp ly khai khỏi thế giới này, trước giờ không giấu diếm điều gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thái Bình vương thái tử có phải là một người ẩn hình không ?

Cung Cửu nói:

- Phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thôi Thành có phải bị y giết không ?

Cung Cửu nói:

- Tiêu Hồng Châu và Trình Trung cũng bị y giết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y vào trong mật thất rồi mới giết bọn họ phải không ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, vì vậy y phải mua chuộc Diệp Tinh Sĩ, muốn Diệp Sinh Sĩ nói rằng bọn họ bị giết nửa tiếng đồng hồ trước đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Những điều này đều đã được kế hoạch rất chu đáo trước đó.

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, trừ ngươi ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta là người vô tình bước vào trong cuộc ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ngươi bỗng xuất hiện trên đảo, làm lão đầu mọc ra ý nghĩ muốn ngươi làm người ẩn hình, muốn ngươi ám sát hoàng thượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiện tại người có quyền lực nhất có phải là Thái Bình vương thái tử ?

Cung Cửu nói:

- Y đã lung lạc được rất nhiều kẻ trợ thủ đắc lực.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao chính y không chịu đi hành thích ?

Cung Cửu nói:

- Chuyện đó không thể được, nếu chính y động thủ, làm sao mọi người chịu cho y tiếp nhiệm được ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ngươi và Thái Bình vương thái tử quen thân lắm phải không ?

Cung Cửu nói:

- Trên đời này không ai có thể hiểu y rõ ràng bằng ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ? Người biết y từ thuở nhỏ sao ?

Cung Cửu nói:

- Y còn chưa ra khỏi bụng mẹ, ta đã biết y rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta chính là Thái Bình vương thái tử.

Bao nhiêu người ở đó đều ngẩn mặt ra. Đấy quả thật là một chuyện kinh người, Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn Cung Cửu, ngay cả một câu nói cũng không nói được ra lời.

Cung Cửu đắc ý nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chuyện bí mật này làm cho người kinh hãi lắm phải không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Cung Cửu nói:

- Còn có một chuyện nữa người nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Cung Cửu nói:

- Người sắp chết tới nơi rồi đó.

Cung Cửu nói xong, chỉ ra ngoài cửa.

Đuốc. Đuốc sáng trưng.

Năm chục cây đuốc đang nằm trong tay năm chục gã đại hán lực lưỡng trần trụi trọc.

Năm chục gã đại hán đang làm thành một vòng vây lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là gì vậy ?

Cung Cửu nói:

- Đây là bốn chữ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì ?

Cung Cửu nói:

- Xuống đất không xong.

Cung Cửu nói xong, vỗ tay một cái.

Lại thêm đuốc. Đuốc sáng rực.

Lại năm chục cây đuốc trong tay năm chục gã đại hán lực lưỡng trần trụi trực.

Chẳng qua năm chục gã đại hán này không đứng dưới đất.

Bọn họ đều đứng trên mái nhà.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là gì vậy ?

Cung Cửu nói:

- Đây là thêm bốn chữ nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì ?

Cung Cửu nói:

- Lên trời không được.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Xem ra ngươi phải dồn ta vào chỗ chết ?

Cung Cửu nói:

- Ngươi nói không sai tí nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi ngươi một câu được không ?

Cung Cửu nói:

- Dĩ nhiên là được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Câu hỏi này muốn hỏi rằng, ngươi có bao giờ nghe qua một câu nói ?

Cung Cửu hỏi:

- Câu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu này còn ngắn hơn câu của ngươi một chữ.

Cung Cửu hỏi:

- Bảy chữ ? Bảy chữ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đặt vào đất chết để mà sống.

Cung Cửu cười phá lên ra vẻ khinh bỉ, nói:

- Người chẳng có cơ hội ? Một tí cơ hội cũng không có.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người cứ kiên trì mãi như vậy, ta xem ta không có tí cơ hội gì cả thật. Nếu ta đã sắp chết rồi, ta có thể cầu xin người một chuyện được không ?

Cung Cửu hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thả Hoa Mãn Lâu và Sa Mạn.

Cung Cửu rất mau mắn nói:

- Được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn muốn thêm một chuyện.

Cung Cửu nói:

- Lão đầu nói rằng, ông ta muốn ta phải ráng sức đáp ứng mọi yêu cầu của người trước khi chết. Người cứ việc nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn gặp Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Người nhất định sẽ gặp cô ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải bây giờ sao ?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chừng nào ?

Cung Cửu múa tay, chỉ ra ngoài cửa nói:

- Khi nào người ra ngoài đó, đối diện với ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người thật lợi hại, người muốn phân tâm ta.

Cung Cửu nói:

- Đừng quên lão đầu rất trọng vọng người, ta nhất định không bao giờ khinh thường người, nói thật, đối diện với cường địch, ta nhất định dùng bất cứ phương pháp nào làm cho đối phương suy nhược đi. Đây là cách tất thắng.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu thật lâu. Thật tình, chàng rất bội phục y, chàng phát hiện ra, chàng trước giờ đã nhìn Cung Cửu rất sai lầm.

Sau đó, chàng đưa tay ra:

- Mời.

Cung Cửu nói:

- Phải là mời người trước.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì đây là đường tới Quỷ Môn quan.

Ánh bình minh vừa chớm lên.

Nếu buổi sáng tượng trưng cho sinh mệnh, ánh bình minh sẽ tượng trưng cho sự sống vừa nảy mầm, nhưng tại sao Lục Tiểu Phụng lại đối diện với cái bóng âm u của thần chết ?

Cung Cửu đảo đũa có tuyệt chiêu gì lợi hại, tại sao y ra vẻ đáng điệu an nhàn định khí như vậy ?

Câu hỏi ấy sẽ được trả lời trong thoáng chốc.

Đang lúc Lục Tiểu Phụng tập trung toàn bộ khí lực, sức đẩy toàn thân tinh lực, đối diện với Cung Cửu, Cung Cửu lại thông dong vỗ tay một cái.

Sau đó Lục Tiểu Phụng bèn thấy người chàng ngày đêm tưởng nhớ Sa Mạn.

Ý chí của Lục Tiểu Phụng đã bị giãn tung ra, tư tưởng của chàng đã bị ái tình của Sa Mạn chiếm cứ, bao nhiêu tập trung ý chí, đều đã chạy về chỗ Sa Mạn.

Nếu Cung Cửu hiện tại tấn công Lục Tiểu Phụng, y đắc thủ liền. Y lộ vẻ đắc ý, như một con mèo đang vờn một con chuột trước khi chết, con chuột còn đang nhìn miếng sữa khao khát chưa được vào trong miệng.

Lục Tiểu Phụng đang nhìn dính vào Sa Mạn.

Sa Mạn cũng đang nhìn Lục Tiểu Phụng, nhưng ánh mắt không lộ vẻ gì là ưu sầu, ngược lại còn rất bình thản, bình thản như nước nằm phẳng lặng trong vịnh.

Đây là điều Lục Tiểu Phụng không ngờ, đây là điều Cung Cửu không ngờ.

Sa Mạn tại sao lại lộ vẻ an tường như vậy ? Không lẽ nàng còn chưa biết Lục Tiểu Phụng đang đối diện với tử thần hay sao ?

Sa Mạn bước đi rất vững vàng, chậm chậm về hướng Lục Tiểu Phụng.

Lúc nàng gần đến Lục Tiểu Phụng, nàng quay người lại đối diện với Cung Cửu.

Sa Mạn nói với Cung Cửu:

- Tôi có thể nói với anh một câu được không ?

Không đợi Cung Cửu trả lời, Sa Mạn đã nói tiếp:

- Tôi chỉ nói hai chữ.

Cung Cửu cười nói:

- Cô muốn nói tái kiến, hay vĩnh biệt ?

Sa Mạn mỉm cười nói:

- Tôi nói hai chữ này, chỉ có tôi và y biết.

Cung Cửu nói:

- Xin mời.

Sa Mạn kề miệng vào tai Lục Tiểu Phụng, nói hai chữ.

Đây là hai chữ gì ?

Sa Mạn nói xong, bèn chậm chậm bước ra, đứng đằng sau Lục Tiểu Phụng, đối diện với Cung Cửu.

Ánh mắt của Cung Cửu từ Sa Mạn dời qua gương mặt Lục Tiểu Phụng.

Cung Cửu hỏi:

- Người còn có di ngôn gì nữa không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không, còn người ?

Cung Cửu ngẩng mặt cười như điên cuồng, nói:

- Xin người nhớ giùm, người sắp chết là người, không phải là ta ?

Lục Tiểu Phụng trầm tĩnh hỏi:

- Chúng ta đánh nhau bằng tay không sao ?

Cung Cửu nói:

- Không, vũ khí cho người chọn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta muốn vũ khí gì, người cũng đều cho ?

Cung Cửu nói:

- Bất kỳ vũ khí gì, ta đều có.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt lắm.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn vũ khí gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trường tiên.

Cung Cửu biến hẳn sắc mặt hỏi:

- Trường tiên ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, trường tiên.

Cung Cửu thở ra thở vào mạnh một vài lần, rồi trấn tĩnh lại, y vỗ tay một cái.

Trong tay của Lục Tiểu Phụng đã cầm một cây trường tiên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tay không sao ?

Cung Cửu ngạo mạn nói:

- Chỉ hai bàn tay của ta cũng đủ rồi.

Lục Tiểu Phụng vung cây trường tiên trong tay mấy cái nói:

- Tốt lắm.

Trường tiên phát ra vút vút mấy tiếng chói tai.

Cung Cửu bỗng biến sắc đi, cặp mắt của y từ từ đỏ lên, trừng trừng nhìn về phía sau Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng phát hiện ra nhìn dính vào phía sau của mình, không chỉ có mỗi Cung Cửu.

Những gã đại hán đang đứng trên mái nhà, cũng đang nhìn tham lam vào phía sau Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đã biết chuyện gì đang xảy ra. Chàng cũng hiểu rõ tại sao Sa Mạn đã nói với chàng hai chữ "dùng roi".

Sa Mạn thật ra chẳng làm gì cả, nàng chỉ bắt quá cởi hết y phục trong người mình ra.

Cởi sạch y phục ra kỳ thực cũng chẳng có gì, chỉ bắt quá bày thân hình lộ thể ra thế thôi.

Người vừa sinh ra, không phải cũng trần truồng sao ?

Chỉ bất quá, con nít trần truồng, chỉ làm cho người ta tán tụng sinh mệnh, nhưng đàn bà trần truồng lại làm cho người ta động tình lên.

Tình dục là nhược điểm của con người, nhất là người đang tử đấu, lại càng không thể động tình lên.

Cung Cửu lại càng không thể. Đây là nhược điểm của Cung Cửu.

Sa Mạn hiểu rõ Cung Cửu, lại càng hiểu rõ nhược điểm của y Vì vậy nàng muốn Lục Tiểu Phụng dùng roi, mình thì hy sinh dùng mỹ sắc, kích động tình dục của Cung Cửu lên.

Trường tiên đang kêu lên vút vút, thêm vào ánh mặt trời chiếu vào làn da trắng ngần trên người của Sa Mạn, Cung Cửu thở hồng hộc như một con bò mộng đã chạy được mấy chục dặm đường.

Lúc Sa Mạn đưa đẩy eo lưng, làm những thứ động tác, Cung Cửu đã xé tung y phục trên người mình ra như điên cuồng, vừa thở vừa la:

- Đánh vào ta ? Đánh vào ta ?

Lục Tiểu Phụng thu cây trường tiên lại, lấy cặp mắt bi thương và đồng tình nhìn Cung Cửu.

Cung Cửu thì đang lộ vẻ ai cầu nhìn Lục Tiểu Phụng và cây trường tiên trong tay chàng, vừa la lớn lên:

- Dùng roi đánh ta ? Mau! Mau!

Sa Mạn cũng kêu lên một tiếng:

- Mau!

Nhưng Lục Tiểu Phụng không dùng roi đánh Cung Cửu. Chàng đâm.

Chàng lấy nội lực quán đầy vào trong roi, cây roi đang mềm mại bỗng biến thành vừa thẳng vừa cứng.

Lục Tiểu Phụng dùng cây roi như vậy, đâm vào giữa ngực Cung Cửu.

Mọi điều đều trở lại yên tĩnh.

Chỉ có ánh mặt trời mới lên, đang chiếu trên tường nhà, trên mặt đất, trên cỏ, trên cây, trên thân người.

oo Thuyền, một chiếc thuyền, một chiếc thuyền nhẹ.

Chiếc thuyền đang ở trên biển, tùy theo gió nhẹ phiêu bồng, mạn thuyền thòng ra một đôi chân, chân của Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đang nằm thoải mái trong khoang thuyền, trên bụng có để một ly rượu màu xanh biếc.

Chàng cảm thấy rất hạnh phúc. Bởi vì Sa Mạn đang nằm bên cạnh chàng ôn nhu như một con mèo.

Sa Mạn cầm ly rượu trên bụng của Lục Tiểu Phụng lên, mớm cho chàng một miếng, rồi thủ thủ với chàng:

- Anh có biết một chuyện không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Sa Mạn nói:

- Đương kim hoàng thượng muốn gặp anh thật đấy.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Còn em có biết chuyện này không ?

Sa Mạn hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại anh muốn đi làm người ẩn hình thật đấy.

Sa Mạn giật bản mình lên:

- Tại sao ? Bây giờ anh lại muốn đi ám sát hoàng thượng ?

Lục Tiểu Phụng ngấm ngấm gương mặt nàng nói:

- Em ngốc đến thế sao ?

Sa Mạn nói:

- Em vốn ngốc lắm mà, anh không thích, anh quăng em xuống biển cũng được Lục Tiểu Phụng bèn ôm chặt lấy Sa Mạn nói:

- Không, Tiểu Ngọc chạy đâu mất, Tây Môn Xuy Tuyết, Hoa Mãn Lâu lại trở về cái thế giới yên tĩnh của bọn họ, trong giang hồ đã trở lại thái bình, anh mà không thừa cơ hội này đi ẩn cư với em, làm một cặp tiên lữ ẩn hình, anh còn là người được sao ?

Sa Mạn thở ra nói:

- Anh vốn có phải là người đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Em nói anh không phải là người ? Không lẽ anh là heo ?

Sa Mạn nói:

- Anh không phải là người, cũng không phải heo, anh là phụng, là Lục Tiểu Phụng, là Lục Tiểu Phụng bay quanh cửu trùng trời cao.

HẾT